

עמיצור נחשוני

גיל: 14
 מגורים: נתיבות
 תחביבים:
 "לשיר, לרקוד ומחשבים"
 מעריץ את:
 "אבא שלי, שהוא רב בית כנסת"
 רוצה להיות:
 "זמר כמו ישי לפידות"
 קטע מועדף בתנ"ך:
 "קבלת התורה בהר סיני"
 תוכנית טלוויזיה אהובה:
 "אין לי טלוויזיה בבית"

יואב שיוביץ

גיל: 13
 מגורים: בני ברק
 תחביבים:
 "מחשבים, מוזיקה, כדורסל"
 מעריץ את:
 "אוהד מושקוביץ, זמר חסידי"
 רוצה להיות:
 "להמשיך בתחום הזמר"
 קטע מועדף בתנ"ך: "יוסף והבור"
 תוכנית טלוויזיה אהובה:
 "כוכב נולד", אבל לא מאוד מאוד"

זו היסטוריה. זו פאניקה. זו הערצת המונים. זה רוקנרול. אנחנו מדברים על "הקינדרלעך", להקת הילדים שכבשה את המגזר החרדי ונגזרותיו, השחילה להיטי ענק לרדיו, מופיעה בכל מקום אפשרי – כולל שווייץ – ונקרעת בין העולם החילוני וסכנת השיפה פתאומית לציצים לבין האליטה החרדית שחורקת שן. שבעה ילדים ואמרגן אחד – ישי לפידות, בוגר "אוף שימחעס" – הם כרגע מוקד הרעש. קחו איתם סיבוב

מהפכה במלודייה השחרדדייה

חיים לוינסון // צילומים: יונתן דייז

כמה שעות לפני פתיחת משרד "הסרט שלנו" בערוץ 2 – סוג של הצדעה לקולנוע הישראלי – מחליט ישי לפידות, לשעבר כוכב בזכות עצמו וכיום אמרגן מלוקק של להקת הילדים החרדית "קינדרלעך", לדפוק ברז להפקה. לחרדתו, מתברר שבאחד הקטעים במופע יאלצו הילדים לשיר כשרקדניות חשופות בטן מפזזות על הבמה לצידם. לפידות בדילמה קשה: מצד אחד, מופע בפריימטיים של ערוץ 2 – לא משהו שמישהו בדעה צלולה יוותר עליו; מצד שני תומת הילדים, כרגיל, לנגד עיניו. לפידות נוטה לרדת מהבמה, אבל קודם הוא מכנס את הילדים להתיעצות. "הקטע לא לרוחנו", הוא פותח. "אנחנו לא נודיע להם, וברגע האחרון אנחנו יורדים מהבמה. אנחנו הולכים להבריז להם, מה רעיתכם?"

הילד אביאל פרנס, אחד מחברי הלהקה: "אם נרד, הם לא ירצו שנופיע יותר". הילד עמיצור נחשוני: "זה שווה את המחיר". הילד יואב שיוביץ: "אבל יחשבו שאנחנו סנובים". לפידות: "אנחנו לא סנובים, אנחנו רתיים. אם בגלל זה לא ירצו אותנו, אז לא ירצו. אם ירצו אותנו, שייתנו לנו סט נקי. העקרונות שלנו שווים את זה". בסוף מבריק אצל לפידות רעיון שיאפשר לו לאכול את העוגה וגם לא להשמיץ: "עשיתי את זה הרבה פעמים בעבר עם אוף שימחעס. זה שידור חי, ייקח למפיקות ארבעים דקות להבין מה קרה". ואכן, בזמן השידור, מיד לאחר שסיימו לשיר את "קונילמל" עם מייק בורשטיין, עזבו הילדים את הבמה במהירות, ללא התראה, ונמלטו

יעקב אפטרגוט

גיל: 10
 מגורים: בני ברק
 תחביבים:
 "כדורגל, כדורסל, ללמוד תורה"
 מעריץ את: אוהד מושקוביץ
 רוצה להיות: זמר
 קטע מועדף בתנ"ך:
 "אני אוהב את אברהם אבינו"
 תוכנית טלוויזיה אהובה:
 "החדר של חני"

אביאל ריפקין

גיל: 12
מגורים: שעלבים
תחביבים: "כדורגל, לשיר, ללמוד תורה"
מעריך את: "ישי לפידות והרב מוטי אלון"
רוצה להיות: "לא בטוח. זמר או רב"
קטע מועדף בתנ"ך: "פרשת בהעלותך"
תוכנית טלוויזיה אהובה: "לא רואה טלוויזיה"

רוני אפטרגוט

גיל: 12
מגורים: בני ברק
תחביבים: "לנסוע ברולר, ללמוד תורה, ספורט"
מעריך את: "המנהל שלי בבית ספר"
רוצה להיות: זמר
קטע מועדף בתנ"ך: "יציאת מצרים"
תוכנית טלוויזיה אהובה: "לא רואה טלוויזיה"

אביאל פרוס

גיל: 14
מגורים: פתח תקווה
תחביבים: "במחשב, כדורגל, לשמוע מוזיקה"
מעריך את: "האדמו"ר מפרמישלאן"
רוצה להיות: "בתחום המוזיקה"
קטע מועדף בתנ"ך: "עקידת יצחק"
תוכנית טלוויזיה אהובה: "תוכניות מוזיקה"

תואל זינגובים

גיל: 13
מגורים: גמזו
תחביבים: "כדורגל, כדורסל, לשחק במחשב"
מעריך את: "אבא שלי"
רוצה להיות: "בעזרת השם זמר או וטרינר"
קטע מועדף בתנ"ך: "אני אוהב את שמואל הנביא"
תוכנית טלוויזיה אהובה: "ארץ נהדרת"

מהפכה

(המשך מעמוד קודם)

מחוץ להיכל התרבות בתפוזתקווה כשהם משתוללים ומריעים. אלו הקינדרלעך. מכונת מוזמנים יעילה לשם שמם.

התימי נופל על הרצפה

להקת הקינדרלעך, הממתק שלא הורס את השיניים, נהגתה במוחו של לפידות לפני כארבע שנים ויצאה לפועל לפני כשנה. קצת קודם עוד היה לפידות הרוח החיה מאחורי להקת דאנס אוף שימחעס, בשמה המלא, שבאחור מינורי של המישים שנה הביאה את בשורת הרוקנרול למוזיקה החרדית. בכריזמה כובשת ומוזיקה משובחת, עשה לפידות לגבול החילוני-חרדי את מה שגדר ההפרדה עושה לקו הירוק – נגס לאט אבל בטוח. הלהקה שילבה שירה חסידית עם ריקודים מערביים וכבשה במות, מעריצות וזמן שידור. לשיאה הגיעה בהופעה הבלתי נשכחת (טוב, אולי קצת) בקרם אירוויזיון '95, שם קטפה את המקום הרביעי המכובד. לצד ההצלחה, ספג לפידות ביקורת נוקבת מהרבנים על ערכיה החילוניים של להקתו. בכל תלמוד תורה וישיבה הוכרו כי מי שיקשיב לדאנס אוף שימחעס יאלץ לגלות למקום תורה.

לפני כשנה וחצי החליט לפידות שהציבור החרדי בשל לשכפול הקונספט. הוא צירף אליו את המפיק החרדי דוד פרידה, ויחד הכריזו על אודישנים ללהקת ילדים חדשה. בשלהי 2003 נדחסו לאולם בבני-ברק מאות ילדים שרוממות הקב"ה ביהם וחלום מצועף בעיניהם. לפידות בחר שבעה, והחל לעבוד על הפיתוח לכוכבים – לראשונה במאה ה-21 ללא מצלמות בחדר השינה. כיום כברים בלהקה אביאל פרנס, בן 13 מפתח-תקווה, על תקן הילד המתחכם; עמיצור נחשוני, 14 מנתיבות, שמסלסל בתימנית אותנטית; אביאל ריפקין, 12 משעלבים, בן של רב וחנון גאה, "למרות שאין לי משקפיים"; נתנאל זינגבוים, 13 מגמזו, החריף שבקבוצה; יואב שויביץ, 13 מבני-ברק, הילד הסקרן; ושני האחים רוני ויעקב אפטרגוט, 12 ו-10 בהתאמה מבני-ברק, המתימרים לכבוש את נישת המאמי של המגור ע"ש שי גבסו.

למרות התדמית והכיפוף השחורות, רק האחים אפטרגוט הם חרדים במשרה מלאה. השאר הם בניה חזיקנים של הציונות הרתית, ולומדים בשלל ישיבות בני עקבא ברחבי הארץ. כולם מתכוונים ללכת לצבא, מלבד יעקב, שלא מתכוון להתגייס "כי אני מפתח למות". לא

רציני ילדי חידדים, מסביר לפידות, "רציני שיהיו הורים פתוחים. שלא יגידו לי 'טלוויזיה, מה הילד צריך להיות בטלוויזיה'". ההתחלה לא היתה פשוטה. הילדים מיאנו להפוך למקשה אחת, ונוצרו מחנות בתוך הקבוצה. "זה היה ממש כמו ב'דוגמניות', נזכר לפידות, "אבל זה ילדים דוסיים. מה אתה חושב, שהם יוציאו סכין וידקרו אחד את השני? כמו בשידוך רוסי, עם הזמן הם למדו לאהוב". אחרי שעברו סדנאות לפיתוח קול, ריקוד והלבוש, עשו הילדים את הספתח בחתונתו של ח"כ גלעד ארדן מהליכוד (שאפילו זכה לקרדיט בדיסק) – מול קהל מתורגל של חברי מרכז ליכוד. משם עברה הלהקה להופיע בכל מקום שרק נתנו לה. הילדים כיכבו, בין השאר, במופע הפתיחה של שבוע הזמר העברי, באירוע של ה"ד בנתניה, בערב הצדעה לחב"ד ובערב למען נפגעי טרור. "נכנסנו חזק דרך הופעות. למרות שהתגמול היה מאוד מוערי, נכנסנו לכל המקומות הגדולים. כמקביל הוצאנו את הסינגל 'רק ילדים' לרדיו החרדי, וזה העיף אותנו למעלה", אומר לפידות.

בתוך זמן קצר נכבש העולם החרדי קומפלט. משך שבועות צעדה הלהקה במקום הראשון במצעד החסידי של רדיו קול חי, וההזמנות להופעות בבתי ספר חרדיים זרמו. את הסחה היה קשה לעצור: אלפי ילדים ויתרו על מושאי הערצה קלאסיים כאברהם אבינו והרב שך, ועברו להוות על הקינדרלעך. פופולרי במיוחד הפך הלהיט "מישיח", שיר בעברית ובאנגלית שכולו ציפייה לבוא המשיח. מעריצה בת 12 הקימה אתר מעריצים ללהקה. מעריצות אחרות מסתפקות בהטרדות הרגילות. במהלך החזרות להופעה במשדר "הסרט שלנו" מצלצלת המעריצה אביה, בת 11 מחיפה, ומבקשת לברר: "מתי אתם באים לחיפה? אנחנו ממש מחכים לכם. הייתם פה בהופעה וממש ירדו לי דמעות, במיוחד בקטע שהתימי נופל על הרצפה".

תיבת הרואר של הלהקה מופצצת מדי שבוע במאות אי-מיילים של מעריצים משולהבים. "היי. קוראים לי מנדי, אני בן עשר וחצי,

אני מאוד מאוד רוצה להיות בקינדרלעך", כותב מעריץ. "אני יודע לעשות גלגלונים, לעמוד על הידיים, סלטות באוויר, שפגט ועוד. נודה לכם אם תיצרו איתנו קשר".

אמא לילד בן חמש מבני-ברק כתבה לילדים על הטירוף שאחו בכנה. "איתמר השתגע בגלל הקינדרלעך. כל החרד מוצף תמונות על הקיר. הגננת שלו מספרת שהוא פתח להקה חדשה בגן עם השירים של הקינדרלעך. הוא מעורכן בכל נסיעה והופעה שלכם – לא ראתם מתוסבך כזה בחיים. מחכה לכם במלון מרידיאן ים המלח, בפסח הוא יהיה שם".

אבל המעריצה מספרת אחת של הלהקה דווקא עברה זה מכבר את גיל ההתבגרות. ורד, 26, מורה מבית-שמש, מפציצה את הילדים באי-מיילים ומתעדכנת בכל הופעה. בשבוע שעבר שלחה לילדים עשרות תמונות שלהם, עליהן הרפיסה מילות אהבה אישיות.

"במגזר החרדי אסור לשמוע קול שירת נשים, והקול הכי רומה זה קול של ילדים", מסביר עויוז דרוק, עורך חדשות המוזיקה ברדיו קול חי. "מאז ומעולם חיפשו בחברה החרדית ילדים עם קול יפה. בנוסף, אצל החרדים הילדים נשאבים למוזיקה בגיל צעיר, כשיושבים בסעודות שבת וכל המשפחה שרה. היום הילדים קובעים את תוכן המוזיקה החרדית, והילדים רוצים את הקינדרלעך. הם היו המישה שבועות במקום הראשון אצלנו".

הטאלנטים הצעירים עצמם כבר מתייחסים להערצה בשוויון נפש מהול במיאוס. "יום אחד צלצל אליי מישוהו הביתה", מספר פרנס, "הוא ידע עליי הכל. הוא התחיל להגיד לי 'לאחים שלך קוראים כך וכך, התחבבים שלך הם כאלה וכאלה'. אמרתי לו 'אתה רוצה להיות אביאל פרנס? וניתקתי לו את הטלפון'. ענת נחשוני, אמא של עמיצור, נאלצת להרוץ גלים-גלים של מעריצים. "מצלצלים אלינו באמצע הלילה ורוצים לדבר איתנו. הוא אומר 'הלו', ואז הם מנתקים. אנשים ביישנים. משאירים לו כל הזמן מכתבים ליד הדלת. אבל אין לו את הזמן למעריצים, אז מדברים איתי. תמיד שואלים אותי אם אני אמא של עמיצור, ואז צועקים 'אנחנו מתים עליו'".

שויביץ: "הופענו בבית ספר בגבעת-שמואל. שבת אחרי זה הייתי בגבעת-שמואל, בשבת אצל בני דודים. בדרך לבית כנסת ראו אותי מעריצות והתחילו לעקוב אחריי. בזמן התפילה אני מסתכל בחלון והן צועקות 'ואו'. ככה כל התפילה".

ריפקין: "המעריצים רוצים להיות חברים שלנו. מעריץ אחד שלח לי כדורגל ברואר. מה הוא חושב, שאם הוא ישלח לי כדורגל אני יאהב אותו? רוני אפטרגוט: "בסופו של דבר, כל המעריצים רוצים להגיד שהם דיברו איתנו".

תייקל ג'קסון עם כיפה

מוצאי שבת לפני שבועיים, הלהקה מגיעה למלון סיטי-טאוור ברמת-גן. במקום נערך כנס לציון 500 גיליונות למקומון החרדי "קול העיר", בנוכחות כל סולתה ושמנה של החברה החרדית: הרב הראשי יונה מצגר, הרב הראשי לשעבר ישראל מאיר לאו, מנכ"ל אגודת ישראל חנוך זייברט, אלי ישי, אריה דרעי, ח"כים, ראשי ערים ומנהלי ישיבות. בעוד הטאלנטים הפעוטים מורדים חליפות כחנות בני-ברקית, לפידות בודק את השטח ועולה על מוקש: אחד מאנשי משמרות הקודש והחינוך נצפה באולם סועד בניחותא. לפידות מחליט בו במקום ליישר קו. מהלבוש עפים הכובעים האופנתיים, ומהפרטואר עף השיר "מישיח" – שמשלב, כזכור, אנגלית, ראפ, ריקוד נועז ויסית ומילים מקוריות. הליין החדש הופך את הילדים לאפרפרים כגפילטע-פיש, עטופים בניחותא בית סבא. "זה בדיוק הברנ'ה של העסקנים שמחפשת אותי", לפידות מסביר. "יש לי גירוי עצום לשים להם את 'מישיח'. פעם הייתי עושה את זה. הייתי נמהר יותר. היום התבגרתי".

כשהילדים מגיעים ממדידת החליפות, לפידות נואם להם: "זה סוג ההופעות שמהן אנחנו נזהרים. כולם אוהבים אתכם, אבל יש גם כאלה שמחפשים אותנו. מחפשים את נקודות התורפה אצלנו. אנחנו עושים את מחרוזת 'פרחי' עם הראפ".

שויביץ מחליט להתחכם. "ראפ עצבני?" הוא מקשה. "לא, עדין".

אחרי כמה התארגנויות ושיחות מוטיבציה מובלים הילדים דרך המטבח ("תזהרו, יש כאן מים"), ונכנסים לשיר לקול פלייבק צורמני. הנשים בקהל משולהבות, ופותחות שוב ושוב חרכים

אילוח: תמי דולית

יש לי גירוי עצום, לפידות

במחיצה כדי להציץ בילדי הפלא. העסקנים, לעומת זאת, מגיבים באיפוק. "הייתי נותן לילדים שלי לשמוע אותם, אבל בשום פנים ואופן לא להשתתף בזה", מפרשן זייברט מהאגודה. "ילדים צריכים לעשות דברים אחרים". עיתונאי חרדי שיושב בסמוך מתחבט: "הילד הגדול שלי חולה עליהם. המוזיקה שלהם זה בסדר, אבל אני מפתח שייכנסו לו רעיונות לראש, שגם הוא צריך להיות בלהקה". מנהל תלמוד תורה בקריית-ספר היה נחרץ בהרבה. "מי שאצלי ישמע קינדרלעך, לא יהיה יותר בתלמוד תורה. מה חרדי פה? הילדים האלה לא היו מתקבלים לתלמוד תורה שלי בחיים". חבר מועצת העיר שישב לצידו מתקן: "עזוב את הבית ספר, הם לא היו עוברים את ועדת הקבלה".

העיתונאי החרדי יוסי אליטוב מסביר את היחס המעורב: "אני לא לוקח את קינדרלעך כ'הקינדרלעך', אלא כדוגמה לאנשים שבאים מרקע חרדי ומבקשים לפרוץ ולהיחשף למעגלים אחרים. לפעמים כל האיוונים הסבירים שקיימים אצל יהודי חרדי מהשורה מופרים, עד כדי כך שצריך לחפור כדי למצוא את השורש החרדי. הם אומרים שהם רוצים להשפיע, אבל בסופו של דבר הם יותר מושפעים מהעולם שבו חוץ".

מה רע בשרים שלהם? "ביהדות שירה זה התחברות, תקשורת מיוחדת מנשמתו של האדם לקב"ה. מכל הדברים האלה אתה לא רואה אצלם כלום. הם נראים כמו מייקל ג'קסון, מתלבשים כמוהו, רק יש להם כיפה שחורה על הראש. השירה אצלם לא מעניקה השראה רוחנית יהודית. ואני לא אומר מעמדה של מתנשא ומבקר, אלא כצופה מהצד שנחשף ליחס הזה מהציבור החילוני".

לפידות מגיב: "זה דמגוגיה. למה כשמדרכי בן-דוד עולה לבמה עם מכונת עשן ומחיאות כפיים זה בסדר? המוזיקה החסידית השתנתה. זה לא נגן כינור שעולה לבמה וארבעה חזנים מיוסרים שעולים אחריו ושרים שירי חסידות. אני רוצה להכניס את השואו והפאן למוזיקה החסידית".

קינדרלעך, אתם לא חושבים שהתרבות שלכם היא חילוניות? פרנס: "אנחנו נמצאים בתרבות חילונית, אבל אנחנו עצמנו דתיים".

שויביץ: "כולנו דתיים, אבל יש לנו את הגבולות שלנו".

לא היית מעדיף להיות רב במקום זמר? שויביץ: "יש הרבה אנשים שכשהם היו קטנים הם היו חילונים

לפידות לילדים: "אני לא רוצה לראות תופעה שילדים מדברים בטלפון חמש דקות לפני ההופעה.

אתם מקצוענים. אתם צריכים להיות מרוכזים. אני רוצה ריכוז מקסימלי ומימיקה. לחייך. כל הזמן לחייך. זה טלוויזיה. בשנייה אחת הבמאי מזיז את המצלמה. תנו לו סיבה לצלם אתכם

האש הטלוויזיונית הראשונה שלהם, ורדיה מנסה ללמד אותם את התורה על רגל אחת. "תנסו לגנוב פוקוס", הוא מסביר, "תגנבו את העין של כולם. הראו אותי, משמע אני קיים". אני רוצה שכל אחד יראה את הקלטת של המופע בבית וייתן לעצמו הערות אמיתיות, לא 'איוה גדול יצאתי'. שכל אחד יתרכז, שיגיד 'אני הולך לכבוש את שתי דקות התהילה בשביל עצמי'. זה טלוויזיה: פרחים או עגבניות. לפידות: "אני לא רוצה לראות תופעה שילדים מדברים בטלפון המש דקות לפני ההופעה. אתם מקצוענים. אני רוצה ריכוז מקסימלי ומימיקה. לחייך. כל הזמן לחייך. זה טלוויזיה. בשנייה אחת הבמאי מזיז את המצלמה. הוא יכול לבחור אם הוא מצלם את מייק בורשטיין או אתכם. תנו לו סיבה לצלם אתכם". אבל למרות כל האזהרות, שעתיים לפני המופע הילדים מאבדים ריכוז ומתחילים ליידות זה על זה בקבוקי מים בליווי תרועות "הוא התחיל" (רוני אפטרגוט: "תכתוב שאני לא זרקתי"). אחרי כמה דקות השקט חוזר לחדר. "תראה מה זה", מתאונן לפידות, "מרוקסטאר הפכתי לגנן".

ללפידות ופרידה תפקיד כפול: להגן על הילדים מועם הממסד החרדי וגם מפריצות העולם החילוני. המופע בפתח תקווה זימן ללפידות עוד התגרות מהצד החילוני: כשהילדים הגיעו לחזרות, הם גילו לחרדתם שהרקדניות מחליפות בגדים מאחורי הבמה וחושפות את כל גופן, כולל החזה, לעיני כל. לפידות זינק להצלמת. הוא הורה להם להיכנס מאחורי וילון שחור ולא להסתכל ימינה או שמאלה. בהמשך כינס אותם לשיחת מוטיבציה. "אני מאוד מרוצה מאיך שהתייחסתם לעניין הזה. זה לא מתאים לחינוך שקיבלנו. בערב אנחנו עומדים מאחורי הווילון ולא מסתכלים על כולם. מצד שני, אני לא רוצה לראות אנשים צועקים 'פריצקעס'. אנחנו לא מסתכלים". ואכן, בחזרות בערב מיהרו הילדים לאחורי הווילון ולא ניסו להגניב מבט בבנות המעורטלות. היו דברים אחרים שזיעזעו אותם. "זה איכסה איך שהן מתלבשות. מכנסיים. איכסה".

בכלל, הילדים הרכים טרם נחשפו לוועות עולם הווהר. על סמים הם כמעט לא שמעו, או כדברי שיוביץ: "אני חושב שאנשים ישתמשו בסמים בבית שלהם. שלא יעשו את זה כשהם יוצאים. כי נניח שהם חוזרים הביתה, הם יכולים לדרוס הולכי רגל". ווינגבוים מסכם: "יש לי בדיחה. איך קוראים לרוסי שמשמש בסמים? אלכסטוי". ■

חבר הלהקה יואב שיוביץ: "יש הרבה אנשים שבשעהם היו קטנים הם היו חילונים גמורים, כאלה שאפילו מתקלחים ביום כיפור. אבל בגיל 60 אדם לוקח את עצמו בידיים. אני עכשיו ילד ונהנה מהנאות העולם. מתישהו אני אגיע לגיל מבוגר ואני אקח את עצמי בידיים"

צילום: גלעד קולרצ'יק ב'התחלה זה היה ממש כמו ב'הדוגמניות'. הקינדורלעך עושים את מה שהם עושים הכי טוב

גמורים, כאלה שאפילו מתקלחים ביום כיפור. אבל בגיל 60 אדם לוקח את עצמו בידיים. אני עכשיו ילד ונהנה מהנאות העולם. מתישהו אני אגיע לגיל מבוגר ואני אקח את עצמי בידיים".

לא לצעוק פריצקעס

מלבד הסוגיה הבינ'דתית, שקועים הילדים מעל הכיפה ברוטינה המעייפת והשוחקת שמאחורי חיי הווהר. בשישי לפני שבועיים, בשעת צהריים מנומנמת, פילס לפידות את דרכו בסלאמס של לוד עם שניים מילדי הלהקה ארויים במושב האחורי. היעד: המקלט של הכוריאוגרף קלוד רדיה ("מרי לו"), שהפך מרתף באזור המזנוח של לוד לסטודיו ריקודים מצליח. רדיה פיתח ריקוד למופע המתוכנן בטלוויזיה, וילידים הוקצבה שעה אחת ללמוד אותו לעומק. שבוע מאוחר יותר, לאחר הופעות בפתח תקווה ובסיטי טאון, הם קופצים ליומיים לשווייץ, להופעה בפני הקהילה היהודית בלוזאן.

קצת לפני חו"ל, כשהוא נראה מיליון דולר, אוסף לפידות את הילדים לתדרוך אחרון. "לכל הילדים מוכן תיק לחו"ל? כולם להכין תיקים. כולם הולכים לישון בשבת! אני לא רוצה שתהיה צחוקיה. גם מי שלא יכול להירדם נכנס למיטה. תחשבו על מים זורמים ותיירדמו. בנסיעה לשווייץ אני רוצה שכולם יהיו מרוכזים במיליון וחצי אחוז. בומן החופשי תעשו מה שאתם רוצים, אבל אל תשכחו שאתם מייצגים משהו. בנסיעה אני בודק מי מתאים ומי לא. מי שלא מתאים, עף מהלהקה. מלבד זאת, כל מי שיש לו מבחן מביא את החומר. יהיה זמן ללמוד".

לפידות ופרידה מקפידים, לדבריהם, שהילדים לא יירדדו בלימודים בגין הלהקה. "אני הודעת להם חר'משמעית, שמי שיש לו פחות מ-90 בתעודה עף מהלהקה", מספר פרידה. "היה ילד שקיבל 88 במבחן, ואמא שלו סיפרה לי שהוא בכה כל הלילה וביקש שהיא לא תספר".

בתום ההופעה בשווייץ נחתו הילדים בארבע לפנות בוקר בנתב"ג, וכבר ב-12 בצהריים הגיעו להיכל בפתח תקווה. זו טבילת